

figes endnu at være beriget. Herved afstiller Forslaget sig fra de i øvrigt tilsvarende Bestemmelser i den tyfte Lov §§ 18 og 55.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paa-lægge den, der har forjæmt Angivelse af Ail-den eller af Forfatterens Navn, naar Be-nyttelsen ellers er lovlig, det almindelige Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af sær-elig Regel maatte antages, og da hint Paa-bud i § 14 paa den anden Side bør kunne haandhæves, er det fundet rigtigt at give en særlig mildere Straffebestemmelse for dette Tilfælde. En tilsvarende Regel findes i norsk Lov § 27, svensk Lov § 17, finsk Lov § 23, tyft Lov § 24 og ungarsk Lov § 24.

Kapitel IV.

Om det systematiske Hensyn, der har ført til at optage Bestemmelserne i §§ 24—27 paa dette Sted, er det fornødne sagt ovenfor i de almindelige Bemærkninger til første Afsnit.

Fristen for Forfatterrettens Varighed er, afsat fra det særlige Forhold, der om-handles i § 24, gennemgaaende sat til 50 Aar fra Udløbet af Forfatterens Dødsaar eller — ved anonyme og pseudonyme Vær-ker — fra den første Udgivelse. Om det er rigtigt at sætte denne eller overhovedet no-gen Grænse for Forfatterretten, er ganske vist meget tvivlsomt, men det tør vistnok an-tages, at den almindelige Opinion endnu ikke er naaet til at gøre sig fortrolig med den Tanke, at Forfatterretten bør være af ube-grænset Varighed. Derfor er det ikke fun-det tilraadeligt principielt at forlade den gældende Rets Standpunkt. Den her fast-satte Frist stemmer ogsaa med de fleste frem-meede Loves ¹⁾, kun ganske enkelte sætte en længere Frist ²⁾, mange en kortere ³⁾. I øv-rigt bemærkes:

Til §§ 21, 22 og 23.

Ved Affattelsen af disse Bestemmelser er det tilstræbt at affkære den Tvivl, som de

gældende, noget indviklede Regler i Lov 1857 §§ 2, 3, 6, 7, 8, 19, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 4, Lov 21de Februar 1868 §§ 1 og 3, og Lov 12te April 1889 § 1, i forskellige Retninger efterlade, samt over-hovedet at give Reglerne en saa vidt muligt udtømmende og nøjagtig Affattelse. En sær-elig Regel om posthume Værker er anset over-flødig. Reglen i § 21 synes at give For-fatterens Arvinger alt, hvad der billigvis tilkommer dem, naar der overhovedet sættes en Frist. Afset fra Fristens Forlængelse, ere de ved § 23 gjorte Forandringer i Reglen i Lov 1857 § 8 rene Redaktionsændringer af mindre Betydning.

Til §§ 25 og 26.

§ 25 stemmer ganske med den gældende Ret; Paragraffens andet Stykke udtaler ex tuto, hvad man vistnok ogsaa uden særlig Udtalelse herom vilde antage. Derimod af-viger § 26 fra den gældende Rets Regel, jfr. Lov 23de Februar 1866 § 6, men er vist i Virkeligheden kun et korrektere Udtryk for den bagved denne liggende Tanke. Denne er egentlig ikke at straffe den til Forfatter-retten berettigede, men at sikre Samfundet, at Værket altid er tilgængeligt. Dette op-naas imidlertid fuldt ud ved den her fore-slaaede Affattelse af § 26, og derved und-gaas det at gøre Uret mod den berettigede i de Tilfælde, hvor Umløbelsen af fornyet Ud-givelse skyldes mere forbigaaende Hindringer eller Forjæmelse, og ikke er Udtryk for en definitiv Vilje til at opgive Retten eller Man-gel paa Evne til at udøve den.

Til § 27.

Den her optagne Bestemmelse er ny i vor Ret og har næppe noget egentligt Side-stykke i andre Love. Den hviler paa den Betragtning, at en Forfatter, f. Eks. fordi han har forandret religiøst, politisk, æstetisk Standpunkt, kan have saa stærke personlige Bevæggrunde til at ønske den videre Udbre-delse af sit Værk standset, at Samfundets Krav paa Offentliggørelse maa pige for dette Hensyn. For at hindre, at denne Ret brug-es til blot Chilane mod Kreditorer, der søge Tyldestgørelse i Retten, er det foreskre-vet, at visse Formaliteter skulle være iagt-tagne, forinden Forbudet kan faa Virkning overfor Kreditorerne, se § 27, 3dje Stykke, sammenholdt med § 12, 1ste Stykke.

Reglen i Paragraffens sidste Stykke er nødvendig for at hindre rent vilkaarlig og holdningsløs Udstedelse af saadanne Forbud. Denne Trusel er det eneste Middel til at hindre, at Forfatterne misbruge den dem ved denne Paragraf hjemlede Ret til blot i Kraft

¹⁾ Norsk Lov §§ 7—10 jfr. § 34, svensk Lov (1877) § 7, jfr. dog § 14; finsk Lov § 3, fransk Lov af 14. Juli 1866 Art. 1, belgisk Lov Art. 2 og 5, ungarsk Lov §§ 11—14, jfr. dog § 15.

²⁾ Spansk Lov Art. 6.

³⁾ Tyft Lov §§ 8, 9, 11, svejtsisk Lov Art. 2, engelsk Lov af 1. Juli 1842 § 3 (5 og 6 Vict. C. 45).